

JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

11.

Kekec je bil prevrnil že sto kozolcev in že stokrat je prekotalil volka na tla. Ruvala sta se in metala kakor dva paglavca na zeleni trati. Kekec je vriskal, a volk je tulil od samega veselja in od same zadovoljnosti. Bil je strašen vik in krik, da se je koča kar potresala. Kekec je dobro vedel, da prihiti zdajpazdaj Pehta v sobico pogledat, kaj je vzrok temu strašnemu direndaju. Zato pa je zavpil vsakokrat, ko je prevrnil kozolec: »Teta Pehtara, oj, teta Pehtara!«

— A po vsakem kozolcu je navalil nanj volk in ga je prevrgel. Renčal je in ga je grabil s svojimi zobmi za jopič, za lase, za nos in za ušesa, a ga ni ugriznil niti najmanj. Kekec pa se je drl na ves glas, da je šlo skozi ušesa, in je klical neprestano: »Teta Pehtara, oj, teta Pehtara!«

Naposled pa je vendarle prihitela Pehta v sobico. Obstala je na pragu, pa je vprašala vsa začudena: »Pa kaj se je zgodilo? Zakaj se dereš tako nemarno?«

Tisti hip se je ravno zaprašil volk v Kekca, pa ga je pričel pošteno mikastiti. »Oj, teta Pehtara!« se je drl Kekec na ves glas. »Pomagajte, teta Pehtara! Volk me hoče požreti... Odgrizel mi je že nos in tudi ušesa mi je že odgrizel... Oj, pa mi hoče tudi glavo odgrizti... Pomagajte, teta Pehtara!«

Pehta se je res ustrašila, ko je videla, kako premetava volk Kekca po tleh. Zato je stopila naglo bliže in je zavpila: »Ali boš dal mir, ti divjak! Proč, proč se mi poberi!«

A volk se ni zmenil za njene besede, ampak je zgrabil Kekca za uho. Kekec je pa zavrisnil tako strašno, da se je Pehta kar stresla. Pograbila je volka za glavo in ga je udarila. Tedaj pa se je volk okrenil. Zarezal je in ji je pokazal svoje bele zobe. Oči so se mu zasvetile, in Kekcu se je zdelo, da se vrže zdaj pa zdaj na svojo gospodinjo. Kekcu se je zasmajalo srce in si je mislil: »Hoj, hoj! Že je moj, nemarnež... Ulovil sem ga na tista dva kosa pečenke, kakor ulovi ribič Rogaček postrv na trnek in na muho. Hoj, hoj, teta Pehtara!«

A Pehta je cepetnila z nogo in je udarila še enkrat z vso močjo volka po glavi. »Ali mi greš stran, divjak?« je zavpila srdito in je pokazala z roko v kot. Volk je zatulil in je poskočil. Pogledal je žalostno Kekca, pa se je zavlekel počasi v kot. Legel je tam na tla. Glavo je stisnil med prednje noge, pa je pričel potihoma cviliti.

»Oj, teta Pehtaral!« je rekel tedaj Kecec. »Prosim vas, poglejte in povejte, če imam še nos, če imam še ušesa... Požrl jih je nemarnej, a jaz bom zdaj brez nosa in brez ušes... Joj, pa kako bom zdaj vohal med in kako bom poslušal zdaj svoje citre in svojo piščalko, ko nimam ne nosa in ne ušes? O, jojmene, teta Pehtara, jojmene!«

Pehta ga je prijela z obema rokama za glavo, pa ga je stisnila nalahko. »Ne tarnaj, Kecec, prav nič ne tarnaj!« ga je tolažila. »Saj imaš še nos in tudi ušesa še imaš. Res, grdo te je mikastil volk —

a hvala Bogu, da sem prišla še o pravem času. Lahko bi se bilo dogodilo, da bi te bil raztrgal na drobne kosce. Pa kaj si mu napravil, da je tako jako pobesnel? Ha, ti nesrečni otrok? Nemara si ga zopet ščipal po svoji navadi in si ga dražil?»

»Oj ne, teta Pehtara!« je odgovarjal Kekec. »Nisem ga dražil, pa tudi ščipal ga nisem. Skozi okno sem gledal na oblake, ki se tako lepo sučejo okrog špikovih sten. Pa je pribrenčal obad, ali pa je bil še celo strupeni sršen. Ravno na gobec je sédel nemarnemu volku, pa ga je hudo pičil. In huda zver se vrže kar name, pa si domišljuje, da sem ga pičil jaz. Oj, teta Pehtara, pa ga nisem pičil jaz — obad ga je ali pa sršen.«

»Hm, čudno, da je pobesnel danes tako kot še ni nikdar,« je menila Pehta. »Zato ti pa rečem še enkrat, Kekec, da bodi dober z njim in ne delaj neumnosti. Danes si boš pač zapomnil, da se ne smeš z volkom šaliti. A ker si moral prestati toliko strahu, ti spečem danes medeno potičico. Veš, zato, da ne boš javkal in se cemeril.«

Pehta je zažugala še enkrat volku z roko, potem pa je odšla iz sobice. Kekec se je namuznil, ko so se zaprla vrata za njo, in si je mel veselo roke. Potegnil je iz skrivnega kotička malo stekleničico, pa jo je gledal od vseh strani. »Oj, veseli se, siromašna Mojca!« je rekel. »Čez dva ali tri dni boš že izpregledala, pa boš videla Kekca in njegovo pretkanost. Samo še dva dni počakaj, da preneha dež. Smejala se boš in prepevala stokrat lepše, nego zna škrjanček pod oblakom.«

Kekec je spet skrnil stekleničico v varni kotiček. Potem pa se je obrnil k volku, ki je še vedno cvilil žalostno tam za pečico. »Oj, ljubi volkec!« je

rekel Kekec in je sedel k volku na tla. »Žalosten si, ker te je pošteno namlatila tvoja gospodinja. Pa nisi zaslužil, ljubi volkec! Saj sva se samo igrala in prevračala kozolce. Daj sem glavo, da vidim, kje te boli. Dvakrat te je kaj dobro pljusnila Pehta z roko po glavi... Pokaži, pokaži, da vidimo, če so ti že zrasli rožički! Pomisli, volkec, kako grd boš, ko boš nosil celo rožičke na glavi. Vsi se ti bodo smejali, vsi po širnem svetu. A to vse zaradi tega, ker te je namlatila tvoja gospodinja, ti moj ubogi volkec!«

Deček je pričel božati volka po glavi, ravno tam, kamor ga je bila udarila Pehta. Volk je prenehal cviliti. Hvaležno je gledal Kekca in je stisnil svojo glavo k njegovim prsim. A Kekec ga je še vedno božal in ga tolažil: »Res, hudo ti je storila tvoja gospodinja. A ti si priden in ne zaslužiš, da bi te topli. Zato pa si velik siromak, moj ljubi volkec! A zaradi tega se nikar ne žalosti! Čez dva dni pojdeš z mano v dolino, in tam te ne bo tepel nihče. Lepo se boš igral z bicki in s psički in s petelinčki. Le potolaži se, moj volkec, in potrpi še dva dni! Veš, za večerjo zopet dobiš od mene masno pečenko, da se malo posladkaš pa pozabiš na grde rožičke, ki so ti zrasli na glavi. Siromak, ti moj ubogi siromače!...«

A Kekec ni utegnil več govoriti. Zakaj hipoma se je zablislilo tam zunaj in je votlo zagrmelo. Kekec je poskočil na noge in je stopil k okencu. Ozrl se je v zagorski svet, pa je zagledal krog in krog goste, črnikaste megle, ki so se podile naglo mimo koč. Dvignil se je nekje silen vihar, ki je zatulil strašno vseokrog, da se je potresala samotna koč. Stemnilo se je, in sredi črnih megla se ni videlo nikamor. In pričeli so švigati bliski, dolgi kakor ognjene kače, in zvijali so se tako blizu, da bi jih Kekec lahko kar z roko lovil. Grom je pokal in bučal tako strašno in neprestano, da je bilo Kekca kar strah. Naglo je stopil od okenca in je zbežal v izbo k Pehti.

»Teta Pehtara, ali slišite strahoto tam zunaj?« je rekel in se je pokrival. Zakaj ravno mimo okna je šinil svetel blisk in v istem trenutku je zagrmelo tako silno, da si je Kekec zatisnil ušesa, da ne bi oglušil. A Pehta se mu je samo smehljala, pa ga je tolažila: »Ne boj se, Kekec! Ne zgodi se ti nič žalega... Veš, to je samo navadna nevihta, ki preide v nekaj trenutkih. Res je strašna, a strašna je samo zaradi tega, ker sva visoko v gorah in ravno med hudournimi oblaki. Kar miren bodi in potrpi, da preidejo ti strašni oblaki.«

Kekec se je res pomiril in je gledal vun, kjer so padale debele kaplje iz meglá. Bobnelo je še vedno krog in krog in je votlo bučalo in jekalo od mračnih snežnikov. A bliskalo se ni več tako grozno. Hudourni oblaki so se bili pretegnili že dalje in so vršeli nad zagorsko dolino. Krog koč se je usipal samo še gost dež, pomešan z belimi snežinkami, ki pa so splahnele takoj, ko so padle na zemljo. Tudi vihar je potihnil, in od strmih skal je vel mrzel, leden veter...

In tako je deževalo neprestano tri dni. Sivkaste megle so zakrivalo vse gorovje, in iz koč se ni videlo dalje nego za tri korake. Puščoba je zavládala krog in krog, in dolg čas je vel iz mrzlih, neprijaznih meglá. A Kekcu ni bilo dolgočasno. Lepo je zakuril vse peči, da je bilo v vsej koči prijetno in toplo. Piskal je na piščalko in je

prepeval vesele pesmi. Ali pa je sedel v sobici in se je igral z volkom. Krmil ga je z mesom, ki si ga je odtrgoval od svojih ust, in se mu je vedno bolj prilizoval. Volk pa se je stiskal k njemu in mu je lizal roke. In vsak večer ga je potrepljal Kekec po glavi, pa mu je rekel: »Oj, volkec! Danes ponoči preneha dež, in v jutru odrineva v dolino, kjer boš pasel bicka in psičke in petelinčke in kokoške. Lepo bo nama v dolini, lepo, da nikjer tako!«

A ko se je Kekec v jutru prebudil, je videl, da še vedno pada dež in da se megle niso premaknile niti za ped. Toda to ga ni vznemirjalo, ampak je bil vendarle tako vesel, da se mu pričela Pehta posmehovati. »Slišiš, Kekec?« mu je rekla Pehta. »Meni se zdi, da bi ti jako rad videl, ako bi padal vse dni ta dež. Veš, zato, da bi vedno jedel dva lepa kosa najlepše pečenke. Ha, Kekec?«

Kekec se je zasmel na glas. »No, ne rečem, da bi ne bilo skoro res,« je odgovoril. »Veste, teta Pehtara, kaj pa naj še hočem tu v tej samoti, kjer ne vidim druge žive stvari kot tega nemarneža nemarnega, ki me je skoro pripravil ob nos in ušesa. O, le naj dežuje vsa tri leta, ki jih moram preživeti pri vas zaradi tega, ker sem vam strgal nedolžen korenček. Če drugo ne, mi bo vsaj pečenka slajšala dolga leta. Saj tri leta niso trije dnevi. Ali ni res, teta Pehtara?«

In Kekec se je muzal, muzal ves tisti dan in je bil jako vesel. Pozno zvečer je šel spat. Pogledal je še enkrat skozi okence v noč. Še vedno je žuborel dež tam zunaj. A Kekec je vendarle vzrl samotno zvezdo tam sredi oblakov. Kar poskočil je in je zgrabil volka okrog vrata. — »Jasni se, ljubi volkec!« je rekel. »Zvezde se že kažejo izza oblakov. Jutri bo najlepše vreme. In jutri pojdeva v dolino. Hej, hej, ljubi volkec!«

Kekec je pričel plesati z volkom po sobici. Volk je renčal zadovoljno in je skakal, da je Kekca trikrat prevrnil. A Kekec se je smejal, samo smejal...

Rano je še bilo, ko je skočil s postelje. Pogledal je skozi okence, pa je tlesknil z rokami. Nič več ni bilo meglá! Nebo je bilo čisto in jasno kot ribje oko. Snežniki so žareli v prvi jutranji zarji. Rdeč ogenj je objemal visoke vrhove, ki jih je bil zapadel svež sneg. A najlepše je žarel ponosni Špikov vrh. Ves je bil zasnežen in se je svetil, kakor da bi bil posut s samimi demanti in cekini.

»Juhuhu!« je zavriskal Kekec in se je naglo oblekel. »Pojdi, volkec, kar z mano pojdi! Teta Pehtara še spi — in kar tiho se izmuzneva iz koče. Pa bova kosila že pri Korošču. Kar pojdi, volkec, kar pojdi! In bodi vesel, da ne boš nič več videl svoje hude gospodinje. Lepo

se izmuzneva — in teta Pehtara bo gledala debelo, ko se prebudi. Hihi, tako čudno bo gledalal!»

Kekec je odprl neslišno vrata in je stopil v vežo. Poslušal je; a nič se ni ganilo v samotni koči. Pa se je namuznil in se je splazil skozi vežne duri. Volk je stopal prihuljeno za njim in ni niti enkrat zasopel. Zunaj pa je Kekec za trenutek obstal in se je globoko oddahnil. Nato pa je stekel skozi gozdič in je dirjal na vso sapo po travnati strmini. Volk je skakal kraj njega; toda niti enkrat ni poizkusil, da bi ga zaustavil. Kekec je videl to, pa se mu je zasmejala srce. — »Hej, resnično pojde zdaj ž mano v dolino!« je mislil ves vesel. »Pa sem jo popihal teti Pehtari... Škoda, da je ni blizu. Lahko bi ji še enkrat strgal korenček, oj, tako lepo bi ga strgal, da bi se teta Pehtara usajala na vso moč. Hej, hej!«

Ze sta dospela s strmine tja med kamenito gručevje. Tedaj pa se je Kekec okrenil in je obstal kakor prikovan. Zagledal je Pehto, ki je drvila po strmini in je že bila jako blizu. Kekec se je zdrznil, in noge so mu kar zastale. Pa je izprevidel, da ga Pehta ulovi in ga odvede nazaj v kočo. Pa se je razsrdil tako, da je kar cepetnil z nogo. »Ne boste me, teta Pehtara, ne boste me!« je ponavljal uporno. »Danes

hočem biti v dolini, in nihče mi ne ubrani tega... Oj, volkec! Zdaj pokaži, da si hvaležen! Zdaj pokaži, da nisi zaman hrustal dobrih pečenk! Nasukala bova zdaj Pehto, da je še nihče ni tako nasukal!»

In Kekec se je pomiril in je mirno čakal. Pehta je prisopla in se je ustavila kraj njega. Prijela ga je z obema rokama za rame, pa je govorila: »Glej ga, potepuha! Kar naskrivaj se izmuzne iz kože, pa mi hoče pobegniti! Kaj so že minila tri leta? Ha, ti Kekec? — O, kar lepo se obrni, pa pojdi nazaj!«

»Ali res, teta Pehtara?« je odgovoril Kekec prav mirno. »O, nič več ne grem k vam nazaj. Veste, teta Pehtara, v vaši koči je preveč dolgočasno. Jaz bi pa že rad enkrat zacitral na svoje lepe citre. Zato pa grem v dolino, in nihče mi ne bo ubranil tega. Mislim, da tudi vi ne, teta Pehtara, ki ste bili vedno dobri in mi niste nikoli storili nič slabega. Zato me pa kar lepo pustite, da ne bo nobene zamere!«

»Ne pojdeš, ne pojdeš, Kekec!« je dejala Pehta in se je skoro razsrdila. »Rekla sem, da ostaneš pri meni tri leta. In pri tem tudi ostane. Kar lepo se obrni in hodi nazaj!«

A Kekec se je upiral, na vso moč se je upiral. Pehta ga je prijela z obema rokama in ga je zasukala. Potisnila ga je naprej, da se je Kekec opotekel in bi bil skoro padel. A sedaj je zalajal volk na ves glas in je zarenčal, da je bilo strašno. Zaprašil se je naravnost v Pehto in jo je zgrabil s svojimi ostrimi zobmi za obleko. Pa je pričel ruvati in trgati, da so kosi obleke kar frčali na zemljo. Zraven pa je renčal in je bil tako razjarjen, da se je Pehta kar prestrašila. Pričela je vpiti in suvati volka z nogami in rokami. A volk je postajal vedno bolj razjarjen in je renčal in ruval vedno huje.

Kekec je stal na strani in se je muzal neprestano. »Ali vidite, teta Pehtara?« je rekel naposled. »Ali vidite volka? O, nič več vam ni pokoren in tudi sluša vas nič več. Pošteno vas bo premikastil, ako vam jaz ne pridem na pomoč. Nič več noče ostati pri vas, ampak z mano hoče v dolino. Pa sem jaz kriv, da je vas zapustil in se obesil name? Ha, teta Pehtara?«

»Oj, Kekec! Oj, Kekec!« je zavpila Pehta, ko je videla, da se ne more več otresti razjarjenega volka. »Daj, pomagaj mi, da me ne raztrga divjak! Lepo se bova dogovorila potem o vsem... Samo pomagaj mi zdaj, Kekec!«

»Pa naj bo, ker me prosite tako lepo!« je odvrnil Kekec, pa je stopil bliže. »Volkec, ljubi volkec!« je govoril potem in je zgrabil volka za hrbet. »Pusti teto Pehtarjo! Saj noče nama nič hudega. O, lepo bo naju pustila v dolino in naju ne bo več zadrževala. Kar pusti jo, volkec, ker si priden, jako priden!«

In volk je res izpustil Pehto in je stopil v stran. A vendar je še renčal in je kazel Pehti ostre zobe. Pehta pa se je oddahnila in si je popravila raztrgano obleko. »Ti divjak!« je govorila vsa zasopla. »Pa kako me je mikastil ta divjak! Svojo gospodinjjo je hotel raztrgati! Oj, Kekec, pa kako si mogel pridobiti volka na svojo stran? Čudno se mi zdi; saj si vedno grdo govoril o njem in mu nisi privoščil lepe besede. Daj, povej, Kekec!«

A Kekec se je na glas zasmejal. »Teta Pehtara!« je odgovoril. »Kaj res mislite, da sem tako malo pameten? O, lepo sem vas prekanil, da vas še ni in ne bo nihče tako. Vi ste krmili volka s kostmi in sirkovim sokom. A jaz sem mu dajal najlepše kose vaše pečenke. Mislili ste, da sem jaz tako požrešen. Pa nisem, teta Pehtara! Samo prekanil sem vas, pa sem dajal pečenko volku, da se je kar oblizoval. Pa mi recite, če ne bo potem držal volk z mano! Kar recite, teta Pehtara, ako morete!«

Pehta ga je gledala, samo debelo gledala. A Kekec se je zasmejal še enkrat in je nadaljeval: »Lepo sem vas prekanil, teta Pehtara, lepo! Pa ste res mislili, da me boste imeli tri leta zaprtega? O, kako ste se zmotili in niste poznali Kekca! Lepo pojdem zdaj z volkom v dolino.

A vi, teta Pehtara, boste morali iti iz naših krajev. Saj ste sami rekli, da pojdete iz naših krajev takrat, ko vam pokaže vaš volk zobe in odide s človekom v dolino. In glejte — ravno zdajle vam je pokazal vaš volk zobe in vas je še celo pošteno premikastil. In z mano pojde zdaj v dolino in se ne povrne nikoli več k vam, kakor se ne povrne tudi Kekec nikoli več. Teta Pehtara, kar lepo mirni bodite! Pa nikar se ne žalostite preveč zaradi volka! Veseli bodite, da ste se iznebili tega nemarneža... Zbogom, teta Pehtara! Pa brez zamere! Mudi se mi, mudi, ker me že težko čakajo v dolini.«

In Kekec je dal Pehti roko. Pehta ga je gledala še vedno in je molčala. Naposled pa se je zasmejala in je tlesknila z rokami. »Ti prebiti Kekec!« je rekla in se je še vedno smejala. »Pa kdo bi si mislil, da je tako prevejan? O, prekanil si me, tako strašno prekanil, da bi te najrajša pograbila za ušesa in ti pošteno navila uro. Glej ga, glej! Kako me je vodil ves čas ta nepridiprav za nos! Pa sem mislila, da ni na vsem svetu človeka, ki bi me mogel prekaniti in mi odvesti volka. A prišel je nepridiprav, ta Kekec je prišel, pa me je prekanil in mi ugrabil volka. Oj, Kekec, ti prebiti Kekec!«

»No, no — saj ni tako hudo, teta Pehtara!« je odvrnil Kekec. »Preveč ste zaupali volku, pa niste vedeli, da je volk nespametna zver, kakor je bila naša rajnka Keza. Samo za pečenkami se lovi ta nemarnež, samo za pečenkami. Zato pa je postal tako hitro dober in prijazen... Teta Pehtara, mudi se mi v dolino. Hvala vam za vse prijazne besede in za lepo postrežbo! Nikoli vas ne pozabim in še marsikatero lepo pesemco si bom izmislil o vas. Kar ostanite tu! Saj vas nihče ne podi odtod, še najmanj pa jaz. Kaj hočete v tujem svetu? Oj, tu pri nas je tako lepo kot nikjer! Zato pa kar ostanite, teta Pehtara!«

A Pehta je zmignila z glavo. Prijazno mu je podala roko in je rekla: »Pojdem, daleč od tod pojdem, ker me je zapustil volk. Obljubila sem tako in svoje obljube se moram tudi držati. Kekec, ti pa bodi zdrav in imej se dobro! Ne branim ti zdaj v dolino, ker ti ne morem. Navihan si in prevejan, da nihče tako na svetu. Zato pa mi bo po tebi dolg čas, resnično mi bo prve dni dolg čas... A pojdi zdaj, Kekec, pojdi, ker se ti mudi in je mene sram, da si me prekanil tako strašno! Kar pojdi, Kekec, kar pojdi!«

In Pehta se je obrnila in je odšla po strmini navzgor. Tam gori se je ustavila in je pogledala na Kekca. Z roko je mignila in je zaklicala še enkrat. Pa tudi Kekec je pomignil z roko in je zavpil: »Teta Pehtara! Nekaj vam moram povedati. Da ne boste kdaj pozneje mislili, da sem hudoben in da se ne boste jezili name. Izmaknil sem

vam iz stekleničice nekaj kapljic zdravila za oči. V dolino nesem tisto zdravilo pa ozdravim slepo Mojco. Da boste vedeli, teta Pehtara!«

Pehta mu je zažugala z roko, a se je vendar smejala. Pa tudi Kekec se je smejal, in hipoma se ga je polastila stara razigranost. Kar zasrbelo ga je v prstih pa ni mogel drugega, kakor da je dvignil roke in je pričel strgati korenček. »Šlek, šlek, teta Pehtara! Pa sem vas le prekanil in nasukal... Šlek, šlek, teta Pehtara!«

A Pehta mu je zažugala še enkrat z roko. Zasmejala se je še enkrat in je hipoma izginila za goščavo. Kekec pa je dvignil tedaj svoj klobuček in je zavriskal, da je odmevalo vsepovsod po strmih, zasneženih špikovitih stenah. Obrnil se je k volku in ga je potrepal po glavi. »Zdaj greva, volkec, naravnost v dolino greva. Oj, to bo veselja tam doli, oj, to bo veselja!«

In Kekec je skakal med kamenitim gručevjem in je vriskal in prepeval, da se je slišalo daleč v dolino. Za njim pa je drvil volk in je lajal na ves glas. Bil je vesel kakor psiček, ki gre s svojim gospodarjem na bogato pojedino. Tuintam se je vzel in se je dotaknil Kekca s svojimi prednjimi nogami. A Kekec mu ni zameril tega. Kekec se mu je samo prijazno nasmejal pa mu je rekel: »Vesel si, volkec? Hm, pa saj je prav tako! Takega gospodarja ne dobiš nikjer na svetu, takega gospodarja kot je Kekec... Le bodi vesel, volkec, le bodi vesel!«

Pa sta šla dalje med kamenitim gručevjem. Naglo sta spela in sta bila vesela kot jutranje solnce na sinjem nebu. Iz gručevja sta krenila proti zelenemu rušju, ki se je raztezalo po strmini tja do širnih smrekovih gozdov...

Zapel je zvon...

Zapel je zvon z visokih lin, je tožen glas njegov,
nekoga spet za vekomaj pokrila je rakva krov.
Mogoče bilo dete je prav majhno, brez skrbi,
ob njega krsti mamica za ljubljencem ihti.
Mogoče oče, mamica ostavila sta svet,
in Bog ve, koliko sirot ostalo tu je spet.
Ne — temu ne, ne onemu otožno zvon ni pel,
le siromaka starega je Stvarnik k sebi vzel.
Za njim ihtel ne bo nihče, ob njem ni nihče šel,
le mož, ki ga zagrebel je, mu pokoj je želel.

Desanka.

Jesenski podlessek.

Bohotno poganja
jesenski podlessek,
kraljice jeseni
otožni privesek.

Vsi drugi cvetovi
umirajo, hiraajo
in nanj se s pekočo
bolestjo ozirajo.

A on zaničljivo,
ošabno se smeje:
»Kje vsa je lepota
zdaj vaša — ha! — kje je?«

A pridejo zimski
viharni plazovi —
in strli so tudi
podlesku cvetovi...

Miroslav Kunčič.